

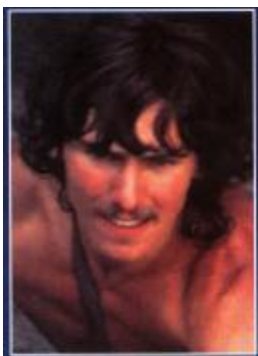
CAO News 6

Časopis horolezeckého oddílu CAO Děčín

Ročník 2, číslo 6

červen 2000

SVÁZÁNÍ SE ZEMÍ

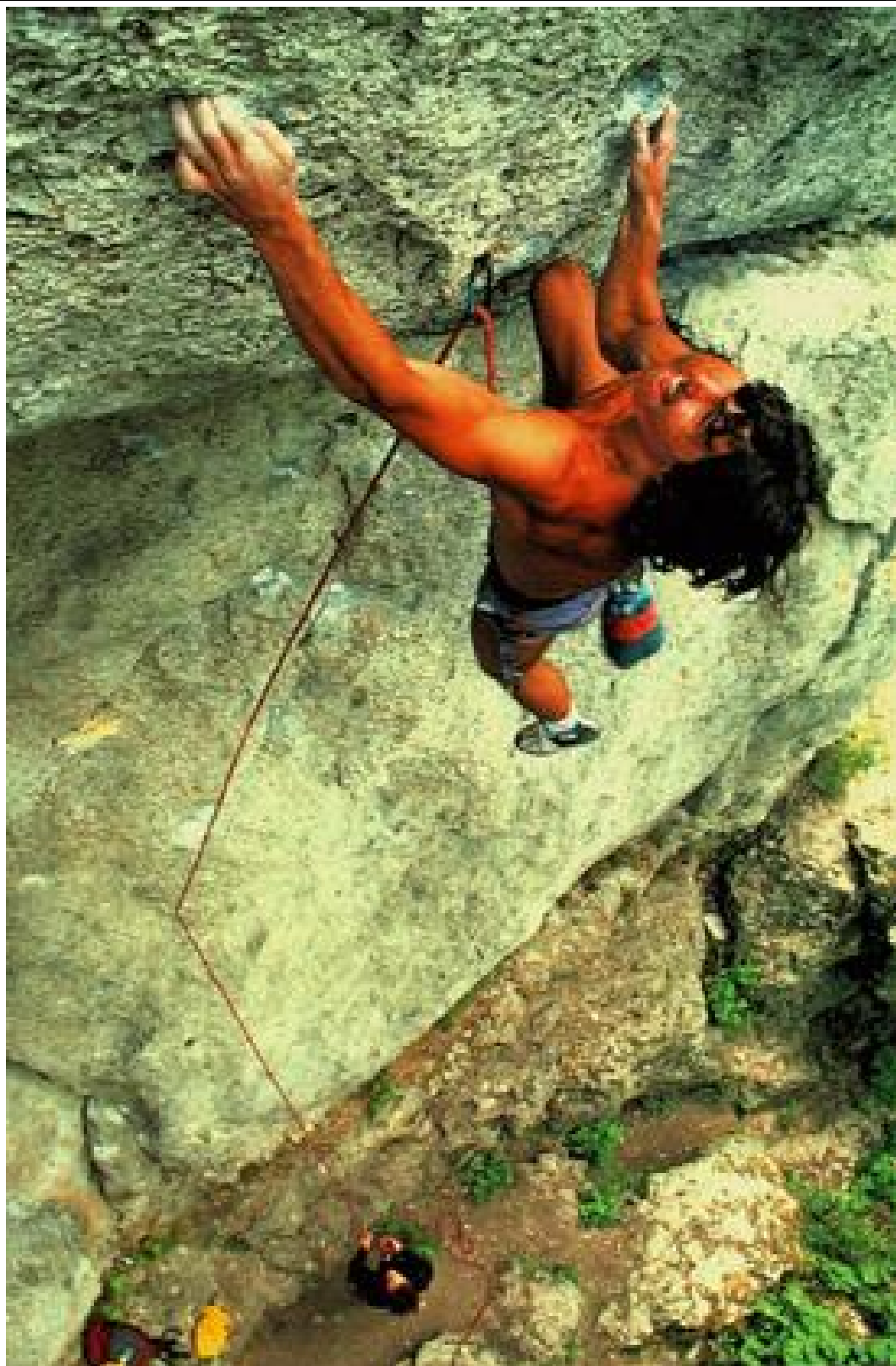
Wolfgang
Güllich

„Jsou lidé, kteří lezou velice obtížné cesty, ale žádná legrace s nimi není, a ty opravdu nemám rád. A potom existují lidé, kteří jsou veselí a kteří lezou 5.7.“

To je přece tak nepodstatné, jestli někdo zleze 5.14 nebo ne. Jde pouze o osobní uspokojení...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ HOCYBOJ 2000 – výsledky VII. ročníku a pohled na závod očima několika účastníků
- ✓ 35. Zabilkův sraz – ohlédnutí za dlouhou historií, tabulky, přehledy, zajímavosti
- ✓ Rozhovor s Jaroslavem Uhrem
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Střípky
- ✓ Výročí
- ✓ Čeká nás a další...

Severní Frankenjura – Wolfgang Güllich leze cestu Killer

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Sedmého června proběhla pravidelná schůzka CAO Děčín v restauraci Za větrem. Sešlo se nás 13, ostatní se omluvili (kromě Ládi Pitbulla Jirkala, Luboše Jeřábka a Milana Drásty). Hned úvod schůze byl dramaticky poznamenán Kudrnáčovo nezbednou vylomeninou – **v sobotu se oženil...**

Program červnové schůze byl následující:

- § Informace o uskutečněných akcích
- § Příprava a organizace 24 hodinovky a Skandinávského Silvestra
- § Zájezd do Frankenjury
- § Hlavní letošní akce (Dolomity, Eiger)
- § Oslava Kudrnáčovy svatby

Jako poslední bod červnové schůze byla tedy oslava Kudrnáčova veselého kousku. Na pořadu byly nejrůznější kapaliny v množství větším než malém a předání daru. Toho se zhostil Láďa Frajbi Freiberg. Bujaré veselí (hlavně nás ostatních) se protáhlo až do ranních hodin. Jak konstatoval Josef - „**po dlouhé době schůze, jak má vypadat...**“

Jinak léto pomalu hlásí příchod, a tak se hodně cestovalo. Petr Štěpán s Jiřkou odjel do Chorvatska objevovat nové i pozapomenuté oblasti, další týden v Chorvatsku lezl s Karlem Hofmanem, zatímco Tomáš Melen s kamarády brázdil na jachtě Mare Adriatico.

Pavouk s Horáčkem vydatně stoupali ve všech možných oblastech od Frankenjury na JZ až po Ádr na SV.

Kudrnáč odjel na svatební cestu též do Chorvatska. Jako zkušenější rádce (ve věcech manželských) s nimi odcestovali Milan Uhde Cestr s rodinou.

Chára s Palivcem a Uhrem si jeli doplnit mezeru v lezeckém vzdělání do Frankenjury a ostatní také tropili podobné kousky ve skalách, na kole či na vodě.

(Jen Petr Horák o sobě nedal delší dobu vědět. Že by opět chystal nějaké překvapení?!)

Vítěz letošního ročníku HOCYBOJE Jan Bicenc

zúčastnil, čekalo i příjemné překvapení – tričko s emblémem závodu.

V kategorii MUŽI (trať dlouhá 132 km) s přehledem zvítězil Honza Bicenc ve velmi solidním (historicky druhém nejlepším) čase 6 hodin a 26 minut. Mezi ženami (85 km) kralovala Pavlína Sedliská a dojela si pro prvenství v čase 6 hodin a 17 minut.

Sponzory závodu byly: HUDY SPORT, HK Děčín, A-ZET Reality, HK Doprava, AK Uniprojekt, CAO Děčín, EFEKT a Skupeňovi.

Zvláštní poděkování patří „Bufetu U čtyř bab“ v Jetřichovicích za špičkový výběr občerstvení a morální podporu závodníkům.

NĚKOLIK POSTŘEHŮ Z LETOŠNÍHO VII. ROČNÍKU:

Tereza Víchová absolvovala HOCYBOJ ačkoliv měla před startem najeto rovných 0,00 km!!! To je opravdu velká dávka sebedůvěry a slušný výkon!

Pravým opakem byl **Jirka Kudrnáč**, který vyměkl tak, že vůbec k závodu nenastoupil.

Eva Sinecká měla na trase defekt. Než se jí podařilo závadu v terénu odstranit, uteklo více jak půl hodiny času (Evě i Jindřišce a Terezce, které jeli společně s ní).

Petr Štěpán ml. se vydal na tvrdou trasu závodu na neuvěřitelné „plečce“. Nejprve mu upadl brzdový špalík. To stihl Petr ještě ubrzdít ve škarpe o vrbičňany. Podruhé už brzdil kolenem, které to odneslo nehezku ranou. Petr dokázal dojet na silnici, kde si stopl auto s vlekem (tomu se říká náhoda!) a které ho odvezlo do nemocnice na šití.

HOCYBOJ 2000

VII. ročník cyklistického závodu pro horolezce

Jiří Chára
CAO Děčín

V sobotu 27. května proběhl za dosud největší účasti VII. a možná poslední ročník oblíbeného cyklistického závodu pro horolezce **HOCYBOJ 2000**. Perfektní organizaci opět zajistili Simona a Michal Burdovi. Na start se postavilo 31 mužů (132 km) a 10 žen (85 km). Závod nedokončili pouze 4 závodníci – vesměs pro poruchu na stroji, jeden vzdal ještě před startem. Trať byla téměř suchá a počasí tentokrát také přálo. V cíli byli nejlepší odměněni věcnými cenami a na každého, kdo se závodu

Zdeněk Vaishar přišel před startem se zajímavou teorií, podle které si je třeba vybrat na každém závodě alespoň jednu „tlamu“. Sotva to dořekl, tak spadl přímo na startovní čáře. A měl pravdu – během závodu již nespádl. Prostě si někdo dovede šikovně vybrat.

Zajímavý postřeh ohledně stravy během závodu se váže též ke **Zdeňkovi Vaisharovi**. Každý mívá většinou kapsy plné rozinek, sladkých tyčinek a čokolád, nemluvě o různých karbošnech a powerbarech. Zdeněk uložil do dresu chléb a čtvrt šišky salámu...

Mezi největší ničiče a destruktory kol se propracovává **Honza Horák**. Vloni totálně zrušil přední kolo při krkolomném sjezdu, letos při skoku zlomil zadní osičku. Přesto závod dokončil na vypůjčeném kole.

Letošní ročník byl „křečový“. Snad každého chytaly křeče do nohou, ať už stehem nebo lýtek anebo do obojího. Nejvíce si užil **Milan Uhde Cestr**. První křeče ho chytly před Luží a od té doby se jich nezbavil až do cíle. Pouze si mršky měnily místačka.

Jindřiška Řeháková působila na trati jako zajímavý doping – jen způsob aplikace se měnil. Jednomu stačilo Jindřišku zahlédnout, druhý si ji pro štěstí pohladil a nejhorsí případy vyčerpání (**Jiří Kašák**) řešila Jindřiška „energetickým“ polibkem tzv. POWERKISS...

HOCYBOJ očima Michala Burdy

Michal Burdych Burda
HUDY SPORT

1. pohled organizátora

Celá tahle sranda s původním názvem „Výlet pro odolné“ vznikla před sedmi lety náhodou, a to jen díky tomu, že vietnamští byznysmeni neměli jednou po ránu ve Hřensku ještě postavené stánky a tím pádem nezakryli ceduli na které je zobrazena část turistické stezky Eisenach-Budapešť, která vchází na naše území ve Hřensku a opouští jej v Harrachově. A jak jsme v té době jezdili, tak přišel nápad, proč si to neprojet, a když už tam člověk bude dopravovat kola, tak proč jich tam nedovést víc, a už to bylo jasné. Více kol, více lidí, popis trasy, zabezpečení a celá ta mašinerie kolem.

Pro velký ohlas se uspořádal další ročník organizačně o kousek domáklejší a ve třetím ročníku i s novým názvem HOCYBOJ - pro nevědomé HORolezecký CYklystický BOJ a ne jak někteří říkají „hokyboj“ popř. hakyboj“.

Od třetího ročníku došlo i k nápadu proč nepustit na trať ač „hezčí“, tak bohužel „méně orientačně vybavenou“ část lidstva, a tak vznikla zkrácená trať pro dámy a starce nad hrobem. Tak se postupem času vychytávaly mouchy, a závodníci se zlepšovali a tak to šlo dál až k tomuto sedmému ročníku.

A co bych po těch letech se Símou společně řekl? „Bylo to pěkné, ale dobře, že už je to za námi.“ Jsme rádi, že se této otěže po nás někdo chopí a my si na nějaký čas odpočineme.

Věřte nevěřte, ale byla to dřina a já jsem tak líný.

2. pohled závodníka

Je to celkem náročná a vyvážená trať s úžasnou délkou od někud někam a asi nejdelší v této kategorii. Mne osobně stála rok co rok hromadu sil a i když jsem si myslel, že mám naježděno, každý rok jsem byl z tohoto omylu vyléčen hned ve stoupání na Jizerskou louku.

Každý rok si člověk našel někoho, s kým po celý ten den bojoval a snažil se na něj nahnat nějakou tu

minutu popř. neztratit moc. A když se nikdo nenašel, tak to byl boj se sebou samým - neseknout s kolem někde na mezi a neřít si, že to nemám zapotřebí.

Proto jsem rád, že všichni bojovali a byli spokojení a to je to hlavní, ne?

K tomu Michal ještě dodal: „Jirko, nejsem spisovatel, a tak z toho něco vyber a nebo to smaž a napiš něco jiného. Hlavně příští rok uspořádej HOCYBOJ!“

HOCYBOJ očima Pavouka

ROZHOVOR S PAVLEM PAVOUKEM ČERNÝM (CELKOVĚ 2. MÍSTO, 1. MÍSTO V KATEGORII HOROLEZCŮ)

CAO NEWS: Zeptám se Tě na něco ohledně HOCYBOJE. Doufám, že budeš spolupracovat.

Pavouk: Co chceš??

CAO NEWS: Na začátek - kolik ročníků závodů jsi absolvoval?

Pavouk: To bych taky rád věděl. Asi 5.

CAO NEWS: Vzpomeneš si, který ze závodů byl pro Tebe nejhorsí?

Pavouk: Byl to první ročník, který měl být závodem dvou a více členných družstev, proto jsem si nevezl mapu, měl jsem jet v družstvu se Štěpánem a Burdychem. Burdych trasu znal a mapu měl Štěpán. Společně jsme dojeli pod Ještěd. Burdych odjel na snídani k rodičům. Já měl krizi, a tak mi ujel i Štěpán. Bez mapy jsem dojel asi předposlední.

CAO NEWS: A nejlepší?

Pavouk: Letošní - Nejlepší umístění a nejlepší čas ze všech ročníků, co jsem kdy jel.

CAO NEWS: Který místo na trati považuješ za nejhorsí nebo za nejtěžší?

Pavouk: Stoupání na Luž. To mě vždycky deptá v každém ročníku.

CAO NEWS: Taková normální otázka - kolik jsi měl najeto?

Pavouk: Asi 1000 km. Ale bylo to po troškách. Žádný větší dálky.

CAO NEWS: *Koho jsi považoval za své největší soupeře?*

Pavouk: *Petra Kirchnera, Michala Válou, Honzu Bicence a tebe.*

CAO NEWS: *Měl jsi nějakou taktiku?*

Pavouk: *Trochu to na začátku rozjet, abych měl fóra v těžších úsecích.*

CAO NEWS: *Zdá se, že se Ti to povedlo. Na první kontrole v Rudolfově jsi na mě měl 2 minuty. Kdo a kde Tě dojel první?*

Pavouk: *Na Ještědu mě dojel Horyna s Válou.*

CAO NEWS: *Napadlo Tě, že by Ti mohli ujet?*

Pavouk: *Ne. Oni přijeli, když já jsem odjížděl.*

CAO NEWS: *A kde Tě dojel Honza Bicenc?*

Pavouk: *Ve stoupání na Luž. Přijel, pokecal a odjel.*

CAO NEWS: *Potkali jste se ještě?*

Pavouk: *Honza na mě „počkal“ na čtvrtý kontrole. Pak jsme jeli kus spolu.*

CAO NEWS: *Kde jsi ho viděl na posledy?*

Pavouk: *Ve stoupání na Kamenickou Stráň. Pak nasadil a odjel.*

CAO NEWS: *Hodně závodníků trpělo vedrem. Měli křeče atd... Potkalo Tě něco podobného?*

Pavouk: *Ne. Akorát mě bolela prdel.*

CAO NEWS: *Napadlo Tě že by si mohl překonat čas Milana Mišíka?*

Pavouk: *Ne. Na mezíchasech bylo jasné, že na to nemám.*

CAO NEWS: *Je těžký dobře lézt a současně dobře jezdit na kole?*

Pavouk: *Není, ale musíš na to mít čas.*

CAO NEWS: *Pavouku, díky za rozhovor a doufám, že si s Tebou budu příště povídat, jako s absolutním vítězem.*

Za CAO News se ptal Jan Horáček Horák

HOCYBOJ očima Jindřišky Řehákové

O ČEM JE (TAKÉ) HOCYBOJ.

Jindřiška Řeháková

Nový Bor

Den po přežití HOCYBOJE 2000 zavolal mi Jirka Chára, ať mu dodám nějaký ten postřeh. Věděl, že vrchovatý pohár endorfinů, na této akci nasbíraných, ještě nevyšuměl...

Jen tak nemůže!! Tenhle závod JE ukrutánský. Jen se dobře podívejte na emblém hocybojského trička, jak

je výstižný! Ty šilhavý oči a hvězdičky nad hlavou obolenou! Přituplou únavou, dehydratací a úvahami: PROČ to vlastně jedu, a mám-li to vůbec za potřebí...

Jenže mám, že jo!! Vždyť tenhle závod není přece jen o závodění a pohybu na kole. Je především o ztraceně dlouhé, rozmanité a krásné trase přes (naše) hory a dooly. A je také o lidech, víceméně ustřelených! Schopných dokonce tu trať vnímat – být ve vzácných chvílích. Poněvadž jiné ty chvíle (a míle!) jsou také o dřině a vygumovanosti. O upadlých částech kol, celých kolech a potažmo spadlých tělech hocybojistů...

Jiné chvíle (a kilometry) jsou třeba o bloudění. A taky třeba o mouchách! Těch, co se drze pasou na zpocený kůži, či těch spolknutých při prudkých sjezdech, kdy smysly zpovykne navíc představa právě ulétlé matičky či jiného hejblátka...

Do kopců se ploužím s žehráním, proč jsem si nenechala utrhnout z velocipedu stojánek či jiné zbytečné železo. (Odhodit náplastě na pucejře, oční kapky, rtěnku či hřebínek, už mi nepřišlo efektivní.) No a z kopců se řítím a drncám po šutrech s pocitem, že vibrující součástky těla se musejí rozsypat na molekuly...

Vyhrožuji sobě, že bude-li nějaké příště, tak jediné na odpruženém stroji! Jenže tenhle závod je také o štěstí! I kolo superspeciál lze (přínejmenším) píchnout, že...

Stalo se. Na druhé kontrole tedy Eva nejdřív přifukovala, pak jsme měnili duši a ona né a ne lízt tam, kam měla. Kroutila se, potvora, vzdorovala a čas plíživě plynul někam do háje. Avšak našla jsem tu čtyřlístek, tedy bylo jasné: Šťastně dojedem!

V Petrovicích viděla jsem zkolapsované kolo, na Stožci jsem objevila zkolapsovaného kámoše Jiříka Kašáka. Jak v té pohádce „ležel tam v oboře, nožky měl nahoře...“. Ani stimul milostný jej k životu neprobral! Zabralo jiné puzení – když náhle vyběhl jako srnka, s rulí růžového papíru... A v zápětí už předjížděl, do kopce, s úsměvem, jakoby se prve „nechumelilo“.

Jo, nebylo marný potkávat se na trase s hocybojovníky opačného pohlaví!! Pozorovat je. Na svých strojích byli jak šelmy nakrčené před skokem. S výrazy přičetnými, či lehce nepřičetnými!

Náhle, asi 5 metrů přede mnou, kdosi spadnul. Ryčí něco o krávě a ona to větev, kterou zběsile rve z drátů... Jiný ale byl schopen při předjíždění dámy i zjihle zavrnět: Tak slyším za sebou Petra Štěpána, prý že mne poznává – dle lýtek! To určitě, říkám si. Kdoví, necudo, kam koukáš. A co vůbec můžeš vidět – v krpále, kde se ti zákonitě musí oužít dech i oči! Těm svým nevěřím, když je schopen za jízdy (v tom krpále) krom pozdravu i pohládit. Milej, povolenej doping.

Takovým byla pro mne i závěrečná směrovka na Labskou stráň. To jsem prvně opustila Evu a vydala se zpět kudysi hledat Terežku...

Bylo mi už úplně fuk, že zrovna lilo. Stejně mne už nenadnášeli motýli na mém tričku, určeném k nadnášení. Zplihla jim křídla a tekla z nich barva...

Nikdy jsem nijak nezávodila (a Hocyboj jsem jela po druhé), ale už ztraceně dobře vím, jaký to je, vjet na cílovou lajnu! Je to o obrovské radosti, pro prvního, jako pro posledního. Jakože vůbec dojel...

A je to o podaných rukách, o zaslouženém pivu, či štamprli, o židli pod zadkem (konečně místo sedla!), o nohách blaženě natažených pod stolem v hospodě.

A je to o právě přeživších hocybojovnicích, kteří nad tím pivem zvesela plácají cokoliv, nebo „jen“ navýsost spokojeně mlčí. Teď ať venku padají třeba kroupy, nebo „ony s háčkama“! Hlavně že nepadaly po cestě. Ta její mozaika byla přece dost pestrá, dost dobrá.

O ní je HOCYBOJ.

Díky za něj!!

HOCYBOJ očima Petra Štěpána st.

Bikerův šrot.

Petr Štěpán

CAO Děčín

V chatě Panorama už v půl páté ráno šramotím. Příprava na sedmý ročník závodu HOCYBOJ se nesmí odfláknout. Zodpovědně se vykakat, vyčistit zuby než nastane tlačenička u jediného umyvadla na hajzlu. Posnídat misku vloček s jogurtem. Na vedlejší posteli se vrtí a nadává Péťa Štěpán mladší. Příprava je základ úspěchu pravím, posílá mě kamsi, drzoun.

Za minutu šest stojíme na startu a já zděšeně zírám na jakém šrotu chce Péťa ujet sto třicet kilometrů. Hrůza děs. Trať nezná, jede místo vyměklého Kudrnáče. Ve stoupání na Jizeru mi mizí v balíku chrtů z dohledu. Na první kontrole v Rudolfově zjišťuji, že ještě neprojel. Je mi to jasné, zabloudivý v Jizerských slatinách. Na Výpřeži mě dojíždí. „Zabloudivil jsem v Jizerkách, musím jet s tebou.“

Nasedáme a jedem. Moje poklidná jízda osamělého jezdce se rázem změnila. Okolo mě se ozývá děsivé skřípání, ťukání, vrzání, to vše je prokládáno výrazy jako „dopr... jááá se na to vy...“ a tak podobně. V jednom krkolomném sjezdu vidím jak brzdivý špalík letí do kapradí a plečkojezdec do vrbičňanů. Zatím vše dobře dopadlo. Na dotaz, zda nemám desítku klíč, odpovídám že na tohle nemám nervy a pokračuji na svém tiše vrnícím, hodinářsky seřízeném stroji vstříc cíli.

Po několika kilometrech už zase jedem spolu, vrz skříp, vrz skříp. Tentokrát je to horší, řídítka doleva, přední kolo doprava. Vedu fotrovský kecý o lajdačině a tak. To ještě netuším, že kdesi na trati bojuje se svým speciálem další hvězda závodu Tomáš Melen. Ten brzdí tak, že tahá za lanko přímo na rámu a řetěz z malého tácu na velký přehazuje rukou. V pohodě.

Za mnou se ozývá podezřelé ticho, jedu zase sám. Jenže ono se odehrává drama na trati aniž bych to tušil. V Dolní Světlé Péťovi kolo zatočilo doprava, ačkoliv řídítka držel rovně. Spadl do jakési betonové škarpy. Okolo jel chlapík s kolečkem a nabídl mu první pomoc. Krvácející koleno zavázali. Zrovna projíždělo kolem auto s vlečákem, které Péťa hbitě stopnul. V Děčíně na

chirurgii mu trhlínu zašili. Z Děčína přijel autem a ve čtrnáct patnáct byl v cíli jako na koni. Osm minut za mnou. Kdyby si doktor s šitím pospíšil, tak mě ještě zaříz.

V pohodě.

Hrůza děs.

HOCYBOJ očima Milana Špatenky

Milan Littlebadman Špatenka

CAO Děčín

Už je to tady – konečně se přiblížil dlouho očekávaný weekend kdy se pojedě HOCYBOJ. Loni jsem se bohužel neúčastnil, protože jsem byl na jiné akci – o to víc jsem se letos těšil.

Moje příprava na letošní HOCYBOJ představovala asi 500 km, což byl oproti předloňským 120 obrovský posun. Lepší než fyzická byla psychická příprava. Během 14 dní před termínem HB jsme spolu s mým kolegou a účastníkem HB Pepíkem Hubáčkem řešili technicko-takticko-organizační otázky, studovali mapy, optimalizovali počet tyčinek, ... Nakonec po důkladné analýze potencionálních soupeřů padlo rozhodnutí, že pojedeme spolu. Snad příliš neodhalím karty, když prozradím některá strategická rozhodnutí: nenechat se strhnout při oslavě narozenin, nenechat se strhnout tempem ostatních závodníků (hlavně M.C. z SČE, který pilně trénoval), nezabloudivit, dojet do cíle před 15. hodinou.

V pátek po absolvování dopravní zácpy přijíždíme s „lehkým“ zpožděním, nakládáme Zdeňka Vaishara a Pepíka a vyrážíme směr Příchovice. Dnes nás ještě čeká oslava narozenin Míry Bílka, které se trochu obávám neboť loni prý proběhla fernetová smršť ...

Ráno před závodem ještě prohlížím Mírův Canondale – moc hezká věčička. V 6:00 je odstartováno. Přes Jizerky se nenecháváme strhnout (máme jasnou taktiku). Cestou z Rudolfova do Liberce lehce bloudíme a Pepa zabraný do hledání trasy sjel z cesty a o milimetry netrefil strom. Při stoupání na Výpřež začínám cítit únavu, s úsměvem ve tváři nás předjíždí Petr Štěpán st.. Na Výpřeži nás dojíždí Zdeněk, který hned pokračuje dál. V Dolní Suché ho dojíždíme, stěžuje si na bolesti žaludku. Cestou do Petrovic potkáváme Honzu Horáčka, kterého zklamala technika. V Petrovicích přijíždí Zdeněk s tím, že jede napřed aby si někde „odložil“ (tím někde myslel asi v cíli, protože jsme ho už nedojeli). Cestou na Luž začíná být hodně teplo, na vršku odpočíváme. Ve Stožeckém sedle nám dívčí kontrola v plavkách trochu narušila koncentraci. Při cestě na Křížový buk začínám mít krizi, ale tím, že jedeme ve dvou je po chvílce pryč. Pavlinino údolí projíždíme v pohodě. Na kontrole v Jetřichovicích se cpeme všemi dobrotami co jsou k dispozici. Při výstupu na Kamenickou stráň nás obklopilo obrovské hejno much (asi poznaly, že už jsme na sra...). Na závěr při výjezdu z Růžové začal foukat

silný nárazový vítr (možná nebyl až tak silný, ale už jsem toho měl dost). Ve 14:45 společně s Pepíkem protínáme pomyslnou cílovou čáru (dokonce o 15 minut dříve než bylo naplánováno).

Jsmo šťastní, dáváme si pívko, já nacházím své už „oplakané“ brýle – tímto děkuji nálezci.

Co říci na závěr? Pěkná trať, pěkné počasí, perfektní organizace – prostě SUPER akce. Po diskusi nad výsledkovou listinou jsme si na příště (věřím, že HOCYBOJ 2001 bude) stanovili plánovaný jezd do cíle na 14:00.

HOCYBOJ očima Zdeňka Vaishara

Zdeněk Vajsharó Vaishar
CAO Děčín

Když jsem v pátek odpoledne dorazil k Burdychovi a odevzdával kolo k přepravě, ozvalo se: „Co to máš vpředu za galusku?“ jako narážka na můj téměř silniční přední plášť. Tak říkám: „To mám proto, aby nebyla nuda. Každou jízdu musím předvést jednu „tlamu“, když mi přední kolo ustřelí v bahýnku nebo na šotolině.“ Ráno na startu těsně před šestou jsem pak protahoval ztuhlé kosti pomalým kroužením na bicyklu, najel jsem na šutr, ustřelilo mi přední kolo a řízl jsem sebou na zem. Zdálo se mně, že jsem spadl aspoň z tří metrů, jaká to byla prda. Ale proti ostatním startujícím jsem teď měl obrovskou výhodu. Věděl jsem, že jsem si už svůj pád vybral a že se mi cestou nemůže nic stát.

Ale problémy se mi nevyhnuly. Protože vím, že přes Jizerky netrefím, vymyslel jsem taktiku, že to musím na začátku napálit a držet se přes kritické křižovatky znalců. Ovšem přetaktizoval jsem. Největší chrti mně samozřejmě nenávratně zmizeli už u Jizery a na rozdíl od předpokladu mě nikdo další nedojel. Tedy kromě mladého Štěpána, ale na dotaz: „Kudy dál?“ odpověděl: „Nevím, já to jedu poprvé.“ Takže někde v okolí Rozmezí jsme se ocitli na žluté. Na Kristiánov jsme dorazili z druhé strany po několikerém studiu mapy doprovázeném tlačení kol přes bažiny. Dál už to bylo v pohodě, byli jsme skoro poslední a můj spolujezdec, když se v Rudolfově dozvěděl, že jeho táta je asi tři minuty před námi, ho začal zběsile stíhat a já jsem záhy osiřel. Uviděl jsem ho opět až pod Luží, kde skončil po tom, co napodobil experta na katastrofy Horáčka a havaroval (dle slov Štěpána staršího zásluhou hrozného technického stavu svého bajka).

Pak mě ještě postihly na ještědském hřebenu žaludeční potíže, kterých jsem se zbavil až na Luží, ale pak se mi jelo docela dobře. V cíli jsem zaznamenal, jako asi letos většina účastníků, osobní rekord, takže

spokojenost veliká. Díky počasí, ostatním jezdcům a hlavně pořadatelům!

A ti co nejeli (že, Kudrno!), silně zaváhali.

HOCYBOJ očima Jiřího Kudrnáče

Jiří Kudrna Kudrnáč
CAO Děčín

Takže jak jsem "Viděl" letošního Hocyboje já:

Jelo se velmi rychle. Dorazil jsem z Děčína na Labskou Stráž kolem dvanácté a než jsem si stačil objednat první pivo, tak prosvištěl odpočinitý a v pohodě první závodník letošního hocy - boje. Ptám se ho: „Jak to šlo?“ „Docela dobře, akorát jsem několikrát bloudil“,

odpověděl a šel si taky pro pivo.

Za chvíli dorazil Pavouk. Bylo 12.26. Jelo se velmi rychle. Kecáme u piva a čekáme na další. Ptám se toho kluka co vyhrál (Jan Bicenc. Poznámka redakce): „Kolik máš najeto?“ Upil piva a povídá: „Asi 3.500 km.“ Nedivím se, že se jelo velmi rychle.

Přijíždějí další mladší a starší, klobouk dolů, Petře. A my si dáváme další pivo. Jede se opravdu velmi rychle. Řekl bych, že únava na tvářích těch co dojíždějí později, je přímo úměrná času, který utekl od prvního v cíli. Asi je to o tréninku. Důležité je správně rozvrhnout síly a udržovat stále tempo, a tak si dáváme pro jistotu další pivo, abychom z toho tempa nevypadli.

Jak jsem to viděl já? Letos to docela šlo, před hospodou se jelo taky velmi rychle.

HOCYBOJ 2000

Výsledky ženy (85 km)

Pořadí	Jméno	Celkový čas
1.	Sedliská Pavlína	6:17
2.	Janurová Katka	6:28
3.-4.	Bicencová Věra	6:51
	Průšová Jana	6:51
5.-7.	Hartlová Iva	7:47
	Součková Jana	7:47
	Součková Lenka	7:47
8.	Vichová Tereza	8:05
9.	Sinecká Eva	8:09
10.	Řeháková Jindřiška	8:14

Mimo pořadí

Pořadí	Jméno	Celkový čas
	Cimler Roman	
	Štěpán Petr ml.	
	Horák Jan	
	Melen Tomáš	

Výsledky muži (132 km)

Pořadí	Jméno	Celkový čas
1.	Bicenc Jan	6:26
2.	Černý Pavel	6:30
3.	Horyna Petr	6:57
4.	Chára Jiří	6:57
5.	Horáček Jarda	6:59
6.-7.	Kirchner Petr	7:08
	Vála Michal	7:08
8.-9.	Litochleb Ríša	7:32
	Sedliský Rost'a	7:32
10.	Burda Michal	7:34
11.	Šrajer Tomáš	8:05
12.	Štěpán Petr st.	8:07
13.	Cestr Milan	8:08
14.-16.	Bílek Miroslav	8:16
	Brož Tomáš	8:16
	Vaishar Zdeněk	8:16
17.	Šrůt Petr	8:42
18.-19.	Hubáček Josef	8:45
	Špatenka Milan	8:45
20.	Kašák Jiří	9:01
21.	Hajn Láďa	9:14
22.-23.	Schuh Jiří	9:45
	Stejskal Jan	9:45
24.-26.	Klaudy Michal	10:08
	Schwarz Tomáš	10:08
	Sinecký Jarda	10:08
27.	Pacina Jan	10:41

VÝROČÍ

26. května 2000 oslavil své narozeniny (36) kamarád **Miroslav Bílek**, účastník několika ročníků HOCYBOJE a jiných cyklistických akcí. Ještě jednou přejeme spousty najetých kilometrů bez nehod a pevně zdraví!

Dne 23. července oslaví své narozeniny **Alenka Vaisharová** z Prostředního Žlebu. Přejeme mnoho zdraví, pohody, radosti ze života, pohlavní svěžesti a štěstí!!

29. července oslaví své narozeniny (34) význačný horolezec a cyklista **Milan Uhde Cestr**, též zvaný „Lýtkáč“, člen CAO Děčín. Přejeme mnoho zdraví, rodinné pohody, hodně sportovních úspěchů a štěstí!!

31. července oslaví své narozeniny (47) horolezec a sportovec tělem i duší **Jaromír Pospíšil**, člen horolezeckého oddílu CAO Děčín. Přejeme pevně zdraví, mnoho sportovních i pracovních úspěchů, rodinnou pohodu a štěstí!!

-jch-

STRÍPKY

Celostátní pátrání

Obracíme se na širokou horolezeckou veřejnost s žádostí o pomoc při celostátním pátrání po neznámém pachateli. Ten se dopustil zvlášť ohavného a opovrženého činu tím, že na mnoha místech ukradl vrcholové knihy nebo je alespoň totálně zničil, poškodil nebo rovnou ukradl vrcholové krabice a v neposlední řadě vytloukl, nebo vytloukáním zničil, potřebné nerezové dobírací háky z mnoha vrcholů věží nebo masivů.

Zatím bohužel nemáme žádný popis tohoto zákeřného padoucha, a proto vás prosíme o spolupráci. Veškeré informace, které povedou k jeho odhalení, odchytení a náležitému potrestání, budou odměněny.

Děkujeme.

KHÚ (Kriminální horolezecká ústředna ČR)

NOVÝ TRAŤOVÝ REKORD

BUKOVÁ HORA
25.5.2000

Trať oddílové časovky do vrchu se dočkala zlepšení nejlepšího dosaženého času (49:02). Ve středu 24.5.2000 jej o 35 vteřin vylepšil Jiří Chára z CAO Děčín. **Nový traťový rekord má nyní hodnotu 48:27.**

Trať je dlouhá 13 km a vede od restaurace Kovárna v Nebočadech na Bukovou horu. Na konec září je stanoven předběžný termín Podzimních časovek CAO (100 km a do vrchu).

CO CHYSTÁ ČERVENÁČEK

ZAJÍMAVÝ E-MAIL OD HONZY ŠLECHTY

„Čau Houbo,

již brzy Ti pošlu „Jarní Alpinské Noviny“.

Tu 24 hodinovku na kolech pořádají také Vikingtour Brno. Marhan to jel a je to pěkněj pohul. Člověk nesmí usnout, je to nebezpečnější než na běžkách. Na těch jsem si letos zajel druhéj nejlepší výsledek z 5 historickéjch startů: 176,8 km.

Posílám Ti výsledky Sněžky. Setkal jsem se na Yettici s Šimůnkem a ten mi na dotaz, ke které zahraniční expedici a jak se mám přifařit, když bych chtěl udělat Everest sólo, odpověděl: tak pojed' s námi (rozuměj: Himalaya 8000). Letos chtěj na Kanchenjingu, za rok na K2 a 2002 Mt.E. Já si letos to sólo zkusím na Leninovi, za rok buď na Pabédě nebo na Komunismu, a pak ze sebe začnu dělat machra u sponzorů (to mě budeš teprve nenávidět).

Na valné hromadě jsme ukázali předsednictvu sílu lidu a zajistili na výstavbu Chaty pod Rysmi místo navržených 10000 Kc, o jednu nulu více. Novák (rozuměj předseda) se také nechal slyšet o plánované reformě svazového uspořádání. Už je to tady: kraje nebudou tak jako u Zemana s Klausem, ale tak jak se utvořej. Takže gratuluji předsedo Severního kraje! (od Děčína po Řež)

Červ“

Horský spolek obnovuje tradici

Liberec (štv) – Jako zábavu a soutěž o největší počet výstupů chtějí pojmut výšlapu na Ještěd členové Jizersko-ještědského horského spolku. Každý kdo od 1. června vyleze na horu stokrát, dostane odznak. Soutěž není časově omezená. Kdo zvládne první stovku, může se vrhnout na další.

„Výšlapu jsme obnovili na počest německého Liberečana Rudolfa Kauschky, mistra Evropy v sánkování. Ten zvládl vylézt na Ještěd osmnáctkrát za den. Když měl za sebou dva tisíce výstupů, dostal infarkt,“ uvedl člen spolku Šimon Pikous.

Pravidla soutěže jsou jednoduchá. „Cílem je dosáhnout stokrát vrcholu Ještědu. Pouze však pěšky, na kole či lanovkou. Jakékoliv použití spalovacích motorů vylučujeme,“ uvedl Pilous. „Nahoře se lidé musí dotknout buď hotelu Ještěd, vrcholového kříže, skalisek či Rohanského kamene.“

Do soutěže se smí přihlásit každý. „Nehledíme na věk, pohlaví ani státní občanství. Není to ale žádný organizovaný turistický pochod ani veřejná akce. Do soutěže se zapojuje každý na vlastní riziko a nebezpečí,“ podotknul Pilous. „Trasu si lidé volí sami. Začíná se v jakékoli obci pod Ještědem.“

Soutěž převzal horský spolek od někdejšího německého předchůdce, jehož členové výstupy zapisovali. Rekordmankou v počtu výstupů za jeden rok se stala jistá Lilly Flassak, jež v roce 1937 vystoupila na Ještěd sedmsetkrát. Držitelkou absolutního rekordu v počtu výšlapů pak byla Frieda Mandelik, jež výstupů zvládla pět tisíc.

(Převzato z MF DNES)

PILÍŘOVÝ LEZEC

HOROKURS ALPINU IV NA BOŘNI

Poslední květnový víkend (26. – 28.5.2000) probíhal na Bořni horokurs, pořádaný horolezeckým oddílem Alpin IV z Prahy pod vedením jeho předsedy Jana Červenáčka Šlechty. Kromě jiného se lovil bobřík „Pilířový lezec“.

POHÁDKA MLÁDÍ

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ OD VYNIKAJÍCÍHO AUTORA V CAO NEWS!

Skvělá zpráva pro čtenáře CAO News: Podařilo se nám získat laskavé svolení autora na otisknutí nové divadelní hry „Pohádka mládí aneb Občanská nauka adeptů horolezeckého oddílu“. Autorem hry není nikdo jiný, nežli horolezec, filosof a dobrodruh Jan Červenáček Šlechta z Prahy. Hra má celkem 12 obrazů, které budeme na pokračování uveřejňovat v našem časopise. Máme se opravdu na co těšit!

27. ROČNÍK MEMORIÁLU KARLA BLAŽKA

2.-4.6.2000

DUBSKÉ SKÁLY

Ve dnech 2. až 4. června 2000 proběhl na tábořišti pod Zlým bratrem v Roklici již 27. ročník Memoriálu Karla Blažka, který pořádá horolezecký oddíl Česká Lípa.

Přes pěkné a teplé počasí se hlavní nápor pozvaných projevil až v sobotu dopoledne. Mezi lezci se objevili například Láďa Svítek (otec i syn), Petr Pudil, Oto Cihelna (otec i syn), Slavomil Krob, Hans a Jörg Nesheida z Dohny,

Pavel Borkovec a Jiří Mudra z Dynama Žežic, Miroslav Pichláč Michlík, Luboš Martínek a mnoho dalších. Jako vždy ani tentokrát nešlo přehlédnout (přeslechnout) Karla Bělinu, který Roklici ozdobil několika novými cestami, například na masiv Kormidelník Cestou přes píšťaly VII s dvěma kruhy. O dobrou pohodu mezi lezci se vzorně starali lezci z HO Česká Lípa – pivo teklo proudem a udírna nevychladla celý víkend. Z CAO Děčín přijeli na část víkendu pouze Jaromír Pospíšil a Jirka Chára.

Roklice, tábořiště pod Zlým bratrem – Racionální strava horolazce

Veronika Orel Masojídková

Na srazu horolezců v Roklici se v sobotu 3. června objevila i Veronika Masojídková s dcerou Verunkou a labradorem Badem. Veronika (sestra Lenky) se v roklických skalách ukázala po dlouhých dvanácti letech. Naposledy to bylo 7.5.1988!

Wilder Kaiser

Michal Burdych Burda
HUDY SPORT

Minulý čtvrtek (1.6.) jsme s Rostou Sedliským skočili do auta a po informaci o počasí vyrazili do Wilder Kaiseru. Nějaké plány jsme měli, a tak jsme tam dorazili a koukali na Fleischbank a studovali cestu Priebisch-Spiegel VI- A0-A1 s délkou lezení cca 300 m. A jak bylo hezky a my odpočatí, tak jsme počítali a řekli si, že když to rozumně zmáknem, tak by jsme mohli dát ještě Spojovací cestu na Predigstuhl.

Tak jsme druhý den ráno v pět vyrazili a v 7.30 jsme nastupovali. Lezení pěkné ale drsné. V 11.30 jsme byli na hřebeni Fleischbanku a pak přes vrchol v půl jedné zpět ve Steiner rinne. Chvilí pauza a nástup do Spojovací cesty na Predigstuhl VI- A0-A1, která je stejně úžasná s délkou lezení cca 400 m a nejtěžší délkou až nahoře.

V šest večer jsme byli opět u věcí a dále pak dvouhodinový pochod zpět k autu, ke kterému jsme už nedošli, protože nás zastavila terasa kulturně-pivního zařízení, kde jsme svlažili vyprahlá hrdla.

Bez jakékoliv další síly jsme v sobotu ráno nasedli do auta a odfrčeli domů, kde jsme se opět dali trochu dohromady.

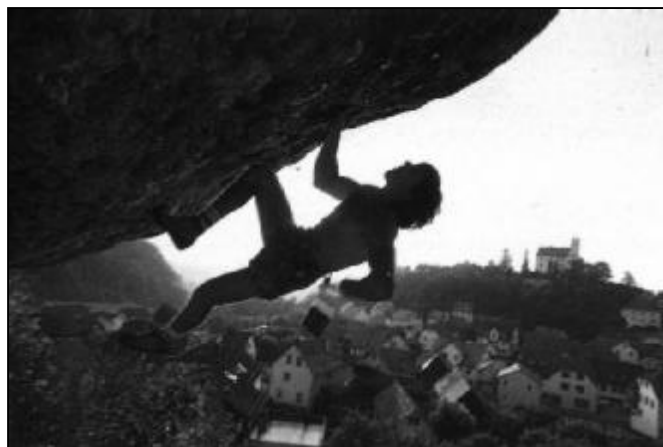
A to je celé.

SEVERNÍ FRANKENJURA

POZNÁVACÍ CESTA DO ZNÁMÉ LEZECKÉ OBLASTI

Na červnové schůzi jsme zjistili vážné nedostatky v lezeckém vzdělání – **mnoho členů CAO Děčín ještě nebylo ve Frankenjuře!** Abychom závažnou trhlinu alespoň částečně zacelili, hned o víkend jsme se tedy do této jedné z nejnámějších lezeckých oblastí vypravili (Palivec, Uher, Chára). Za víkend jsme navštívili asi deset oblastí a ve čtyřech jsme vylezli v tropických vedrech (až 33°C!) asi 15 lehkých cest (4+ až 6).

Vedle oblasti Schlossbergwand jsme objevili zcela obleženou stěnu Keltenwall, která není v průvodci uvedena (měli jsme od Pavouka průvodce z roku 1989) a kde je mnoho opravdu nádherných cest okolo 9 a 10 stupně i těžších. Stěna je situována na sever, což přináší příjemný chládek. Průměrnou váhu borců, kteří po cestách tak lehounce vzlínali, jsme odhadli maximálně na 45 kg.

Wolfgang Güllich leze sólo cestu Supernase na Gossweinstein

Obrovský osobní skalp si odvezl z Frankenjury Jan Josef Palivec. Zřejmě touha dokázat, že lézt se dá i s více jak dvojnásobnou vahou, ho přiměla k tomu, že si vyvedl svou první cestu. Zvolil si krátkou stěnu v oblasti Schossbergwand přes 4 nity a cestu úspěšně vyvedl!

V neděli odpoledne jsme se několik hodin probíjeli k domovu krupobitím a vichřicí. Vesnicí Málkov jsme projeli jen pár okamžiků po tom, co byla zničena obrovskou vichřicí – bylo to jako v nějakém strašidelném filmu. Temná obloha a všude vyvrácené sloupy osvětlení, stržené střechy, auta v příkopě a stromy vytržené i s kořeny...

-jch-

PŘEDPOSLEDNÍ BAŠTA STAROMLÁDENECTVÍ PADLA.

LITOMĚŘICE
3. ČERVNA 2000

Naprosto neočekávaná zpráva dorazila po kabelech i-netu po prvním červnovém víkendu. Mezi členy CAO Děčín zapůsobila asi jako nálož ekrazitu – rozdrčené telefony, nechápající pohledy, dokonce i podezření na neznámý vir, který zaplavil naše PC a začal vyřukávat nemožné sdělení:

Jiří Kudrna Kudrnáč se v sobotu 3.6.2000 oženil s Radkou Perebzd'ákovou... Gratulujeme!!

Předposlední bašta staromládenectví v CAO Děčín padla.

Zbýl nám již jen Jan Josef Palivec.

35. Zabilkův sraz

Pohled do historie jedné horolezecké tradice
Jiří Chára – Jaroslav Uher

Neuvěřitelných 35 let od prvního srazu horolezců v Labském údolí uplynulo letos v květnu. Celých 35 let se scházejí horolezci v kdysi opomíjeném údolí Labe aby se společně pobavili u táborového ohně, předali si

zkušenosti a hlavně aby si zalezli v oblasti, která je dnes právem považována za jednu z nejlepších v Čechách. V tábořišti pod Vojtěchem se za ta léta objevili snad všichni významní lezci, prošly tudy stovky a stovky horolezců, mnohé srazy nebyly, zejména za vlády komančů, chudé na různé veselé (i méně veselé) příhody. Z těchto důvodů jsme vám v minulém čísle slíbili, že pro vás připravíme takový malý průřez předchozími ročníky a také rozhovor s osobou nejpovolanější – ředitelem srazu Jaroslavem Uhrem.

Tímto svůj slib plníme a doufáme, že to bude i pro vás zajímavé čtení:

Nejprve několik informací obecně.

První sraz se konal již v květnu roku 1966. Nejvíce horolezců se sešlo v roce 1979 – neuvěřitelných 324, nejméně účastníků hned v následujícím roce 1980, kdy byl sraz zakázán pro padání skal. Přesto se sešlo asi 40 lidí. Celkem se na srazích vystřídalo více jak 5.000 horolezců. Srazy navštívili i lezci z opravdu vzdálených i exotických zemí – například Jaime Aquilar Espinoza z Mexika, Nick Donelly z Manchesteru, Willie Todt z Glasgow anebo Sergej Studněv z Moskvy. Mezi nejpravidelnější účastníky patří samozřejmě Jaroslav Uher (ředitel srazu) a dále Josef Hozák, Jan Bílek, Karel Bělina a další.

Takto vypadal počet účastníků v jednotlivých ročnících:

Srazy v Labském údolí v číslech

(přehled sestavil dle srazových knih Jaroslav Uher)

Ročník	Rok	Počet účastníků	Ročník	Rok	Počet účastníků
1.	1966	???	19.	1984	159
2.	1967	???	20.	1985	220
3.	1968	78	21.	1986	116
4.	1969	65	22.	1987	96
5.	1970	100	23.	1988	199
6.	1971	115	24.	1989	193
7.	1972	98	25.	1990	179
8.	1973	199	26.	1991	144
9.	1974	176	27.	1992	195
10.	1975	134	28.	1993	195
11.	1976	86	29.	1994	212
12.	1977	230	30.	1995	159
13.	1978	196	31.	1996	155
14.	1979	324 !!!	32.	1997	185
15.	1980	asi 40	33.	1998	172
16.	1981	146	34.	1999	116
17.	1982	139	35.	2000	124
18.	1983	217	CELKEM	35 let	5.162

Zajímavé osobnosti, které navštěvovali sraz

(přehled sestavil dle srazových knih Jaroslav Uher)

Jméno	Odkud	Poznámka
Ruda Zabilka	Děčín	† Malá zmrzlá dolina
Radovan Kuchař	Liberec	
Jiří Skandera	Praha	
Jan Procházka (Chroust ml.)	Liberec	† Romsdall
Milan Náhlavský	Liberec	† Peru
Milan Černý	Liberec	† Peru
Rišik Karoušek	Praha	† Peru
Jarda Jáně	Hradec Králové	†
Jirka Špitálský	Olomouc	
Zorka Majerová	Liberec	
Zdena Maříková	Ústí n/Labem	†
Josef Rybička	Nový Bor	
bratři Žofkové	Liberec	
Heinz Weigel	Děčín	†
Sylva Kysilková	Litoměřice	
Jiří Škrhola Šmíd	Švýcarsko	† Černý Mnich
Gerhard Tschunko	Teplice	
Franta Grunt	Ústí n/Labem	†
Franta Chlumský	Ústí n/Labem	† Pic Lenin
Libor Holpuch	Děčín	†
Jiří Pechouš	Praha	†
Ivan Voleník	Litoměřice	†
Jan Džurban	Neštěmice	†
Petr Plachecký	Liberec	
Karel Metepec	Praha	†
Ondřej Novák	Praha	†
Jan Šimon	Liberec	†
Marek Belica	Bratislava	
Emil Garlovský	Ostrava	
Karel Cerman	Lomnice n/P.	
Oldřich Kopal	Jablonec	
Jirka Šlégl	Děčín	† Eiger
Vladimír Charousek	Jičín	†
Leo Stoy	Teplice	†
Vláša Pelc	Děčín	†
Igor Novák	Praha	
Standa Šilhán	Jablonec	
Jirka Sýkora	Děčín	†
Miroslav Pořádek	Děčín	†
a mnozí další...		

Rozhovor s Jaroslavem Uhrem – ředitelem srazů

Od kdy jsi ředitelem srazu a co to obnáší?

- První sraz horolezců v Labském údolí byl v květnu 1966. Tenkrát byl hlavním organizátorem Ruda Zabilka. Největší inspirací pro uspořádání srazu byly velmi oblíbené srazy v Ádru, které jsme pravidelně navštěvovali. Po tragické události, kdy Ruda 28. prosince 1967 zahynul ve Vysokých Tatrách jsme tento již velmi oblíbený sraz nazvali „Zabílkův“. Od této doby jsem také hlavním organizátorem.

Počty účastníků ovlivňovalo především počasí – nejúspěšnější sraz byl v roce 1979, kdy se do knihy zapsalo 324 účastníků. Naopak nejslabší byl hned

následující rok 1980, kdy byl sraz oficiálně zakázán z důvodu zřícení skal v oblasti Belvederu. Přesto se nás sešlo asi 40.

Kdo přišel s myšlenkou uspořádat sraz v Labáku?

- Ruda Zabilka.

Scházeli jste se od počátku na tábořišti pod Vojtěchem?

- Ano, vždycky.

Zažil jsi na srazech i nějaké „průsery“? Spadl třeba někdo během srazu?

- Nějaké pády byly ale bez větších úrazů.

Srazy v Roklici jsou pověstné svou houpačkou. Každoročně z ní někdo padá, často jsou z toho zlomeniny. Má i Labák nějakou zakletou věž, cestu nebo místo s větším počtem pádů nebo jiných průšvihů?

- O žádné takové věži nebo cestě nevím.

Jsou problémy s ochranáři?

- Ani ne. Oni jsou si vědomi, že nám stejně nemohou nic zakázat, takže občas uzavrou nějaký úsek kvůli hnízdění ptáků. To je asi vše.

Jaký je tvůj názor na současný stav ochrany přírody?

- Jak kde. Někde je to nutnost jako například v Českém ráji, ale u nás v Labáku je to skoro zbytečné. Větší škody než horolezci a turisté napáchají exhalace a lesáci. A co se týče národního parku? Uvidíme co si na nás vymyslí.

Máš nějakou „veselou příhodu z natáčení“?

- Co se týče veselých příhod – to, že na jednom srazu vytáhli Bělinovi motorku i s přívěsem ke slaňáku na Rolling Stone je všeobecně známé.

Nevím jestli zrovna veselá příhoda byla na srazu v roce 1969. Sestava asi deseti vynikajících lezců kolem Rišíka Karouška, Milana Černého a Milana Náhlavského (shodou okolností všichni zahynuli o dva roky později v Peru pod Huascaránem) navštívila Hřensko. Objednali si v hotelu pokoj pro tři a nakonec jich tam spalo asi 10. Po úspěšném lezení se vydatně posilnili alkoholem a začal jeden malér za druhým.

Několik lidí našlo na dětské houpačky a houpalo se tak usilovně, že celou konstrukci vyvrátili ze země.

Na skále nad parkovištěm byly asi ve výšce dva metry nad zemí obrovské železné kruhy. Někdo vymyslel, že k jednomu z nich vylezou. Nacpalo se tam 5 lidí najednou. Při tom silně poškodili auto, které stálo přímo pod nimi.

Další příhodou bylo, že Ondra Pochylý (zahynul letos v zimě v Tatrách i se svým bratrem Pavlem. Poznámka redakce) zapřáhl za svoji Jawu 175 nějakou německou motorku s lodičkou. Do té si našlo asi 6 lidí a za velkého jásootu je tahal po Hřensku.

Potom objevili auto se švýcarskou značkou. Odnegli ho o kus dál a předníma kolama ho postavili na lávku přes Kamenici. Otevřeným okénkem někdo vytáhl z auta nějakou lampičku.

Mezitím ukradl ještě Karoušek v jedné předzahrádce velký slunečník. Když za ním majitel vyběhl, zastavil se a

šel s ním zpátky. Přitom pronesl: „Oni vám ho chtěli ukrást, ale já vám ho nesu zpátky.“

V noci pak přišli policajti na pokoj a pokoušeli se něco vyšetřit. Samozřejmě nikdo nic neudělal a nikdo nic neviděl. Když hledali lampičku ukázali na jeden z mnoha ruksaků a ejhle – lampička tam byla, ale nikdo jí tam nedal...

V čem vidíš největší rozdíl mezi srazy tenkrát a dnes?

- Tenkrát to bylo obrovské nadšení, byli jsme mladí a všichni jsme se znali. Dnes už je to jen tradice.

Jak se podle tebe změnili horolezci po pádu Komančů?

- Za Komančů končila pracovní doba u většiny horolezců ve 14 hodin a potom hurá do skal. Žádné jiné starosti nebyly. Po převratu se spousta lezců dala na podnikání a to někteří tak vážně, že nezbýval žádný čas na lezení. Dnes už se to dostává trochu do normálu.

Co tobě přineslo horolezectví?

- Všechno! Nedovedu si představit život bez lezení a bez kamarádů horolezců.

Jardo, díky za zajímavý pokec. A za všechny ty spokojený lezce, co se jich na srazech vystřídalo – DÍKY!

-jch-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...*

- **Mezinárodní festival horolezeckých filmů 25.-27.8.** (?) v Teplicích nad Metují.
- **Hlavní akce CAO Děčín.** 1. týden v září. Zájezd do jedné z oblastí Dolomit anebo do Švýcarska, do oblasti Jungfrau (Eiger).
- **Další akce jsou v oficiálním kalendáři CAO.** Vzhledem k tomu, že letní akce se stále ještě upřesňují, jsou zde uvedeny jen ty s pevným termínem.
- **Prodloužený víkend ve Wilder Kaiseru.** Předběžně v termínu od 20. – 23. 7. 2000.

OKÉNKO
HK VARNSDORF
Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK
VARNSDORF

Horolezecký klub Varnsdorf pořádá **5. ročník** cyklisticko běžecko chodeckého závodu horských kol

Lužické sedmístovky

který se uskuteční dne **24. června 2000** u Sokolovny v Dolní Chříbské.

Prezentace začíná od 8⁰⁰ hod., startuje se průběžně od 8³⁰ - 9³⁰, cíl je na stejném místě ve stejný den do 18⁰⁰. Startovné činí 40,- Kč.

Závod se jede ve dvojici. Cílem závodu je zdolat pokud možno všechny vrcholy Lužických hor, které převyšují nadmořskou výšku 700 m (celkem 10), a vrátit se na místo startu v co nejkratším čase. Dobu startu, trasu závodu a počet zdoláných vrcholů si každá dvojice (případně jednotlivci) volí dle vlastního uvážení. Na každém vrcholu je propisovací samokontrola. Rozmístění kontrol na jednotlivých vrcholech se dozvíte před startem. Každý závodník startuje na vlastní riziko, neručíme ani za ztrátu kola. Za vítěze lze považovat každého, kdo se vrátí do cíle alespoň se třemi vyznačenými kontrolami, proto také každý z účastníků obdrží diplom.

Všem závodníkům přejeme hezké počasí a mnoho zážitků na cestách a vrcholech Lužických hor.

Technická data: délka tratě je různá dle zvoleného systému, v průměru 70 - 90 km, celkové převýšení asi 1800 - 2000 m

Pro další informace pište a volejte:
0606 277274 – K. Hofman
0413 373333 – A. Haufert
haufert@iol.cz

červenec - expedice do nejkrásnější stěny Piz Badile (30.6-9.7.)

srpen - zájezd do Řecka (28.7.-13.8.)?
- lezení v pískovcových oblastech u nás a v Německu
- Horolezecký filmový festival v Teplicích

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Informace na tel.: **0413/373 101, 370 987, 373 333**
nebo mobil **0606 27 72 74**

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Šesté číslo CAO News vychází rozšířené na 12 stránek. Naše matička Země se na své oběžné dráze okolo Slunce dostala k vrcholu své pouti a nyní se začíná opět v nekonečném prostoru vesmíru sluníčku vzdalovat. Bohužel. Nicméně jeden nesporný klad, pro náš plátek tato skutečnost přináší – delší noci a tím více času na zpracovávání článků a reportáží a fotek a rozhovorů atd, atd.

Snad se vám bude červnové vydání CAO News líbit. A nezapomeňte – až budete balit svůj expediční kletř, nezapomeňte přibalit blok a tužku na všechny ty krásné zážitky, které Vás jistě na cestách potkají! My ostatní se na ně těšíme!

Příjemné prožití prázdnin, mnoho zajímavých zážitků a šťastné návraty ze všech dobrodružství přeje svým čtenářům redakční rada CAO News.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.

Chceš být IN? Tak čti CAO News!!!

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE NÁS ČEKÁ VE STŘEDU 5. ČERVENCE 2000 V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE JAKO VŽDY OD 18:00 HOD. PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD.

NA PROGRAMU BUDE LEZENÍ, HORSKÁ KOLA, ALPY, FOTOGRAFIE Z PROBĚHLÝCH AKCÍ A JINÉ. V PŘÍPADĚ PŘÍZNIVÉHO POČASÍ JE MOŽNÉ POSEZENÍ V NOVĚ UPRAVENÉ ZAHRÁDCE PŘED RESTAURACÍ. PO SCHŮZI PROBĚHNE NEFORMÁLNÍ ZÁBAVA. NEZAPOMEŇ SE PROTO DOSTAVIT.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Po uzávěrce

V sobotu 17. června skončil II. ročník cyklistického extrémního závodu „Race of Death“ aneb 24 hodin v sedle. Závod vyhrál skvělým výkonem 500 km **Václav Špinka** z Děčína. Závodu se zúčastnilo celkem 15 borců, z toho jedna žena a jeden dorostenec. Jelo se za poměrně příznivého počasí. V příštím čísle přineseme více podrobností o vlastním závodě i o pocitech vítěze.

Sponzorem akce byla firma **KUR SPORT** Děčín.

Z 14-ti denního zájezdu do lezeckých oblastí Chorvatska se vrátil v neděli 18. června nadšený **Petr Zippich Štěpán**. Zakoupil si průvodce po všech oblastech a několik jich navštívil. Své zážitky připravil pro příští číslo CAO News.